

Onnimanni 4/2006

Varjoissa nukkuva Ombria

Patricia A. McKillip: Unohdettu Ombria (Ombria in shadows)

Karisto 2006.

Suomentanut Natasha Vilokkinen.

Ombria, unohdettu Ombria nukkuu menneisyyden ja muistojen varjoissa, joita kaupungin alla asuva velho kutoo. Toisaalla, kuolevan ruhtinaan palatsissa, hallitsija vetää viimeisen henkäyksensä, ja Ombria vajoaa yhä syvemmälle varjoihin. Epäinhimillinen Musta Helmi, edesmenneen ruhtinaan täti, heittää ruhtinaan rakastajattaren Lydean kadulle, ja ryhtyy hallitsemaan kaupunkia. Kyel, ruhtinaan pieni poika, kutistuu isotäidin mustien ja kaiken näkevien epäinhimillisten silmien edessä. Edes Ducon, äpäpäperijä, ei voi poikaa pelastaa. Mutta Lydea, urhea ja hyljätty Lydea, juoksee kaduilla paljain jaloin etsien turvaa, pelastaakseen Kyelin. Lydea palaa palatsiin, tietäen kuolevansa jos Musta Helmi hänet tunnistaa. Kyel on silti tärkein, Ombrian tulevaisuus lepää pojan harteilla.

Ensivaikutelma Patricia A. McKillipin Unohdetusta Ombriasta ei ollut mitenkään mairitteleva. Koristeellisia sanoja ja vaikeasti ymmärrettävältä tuntuva, satua ja fantasiaa sekoittava tarina. Sitten tapahtuu se, mikä hyvässä tarinassa aina tapahtuu – kertomus imaisee mukaansa, ja tarinan alkaa lukiessa nähdä silmillään.

McKillip on kutoja, joka kieputtaa lukijan ympärille koristeellisia, silti ytimekkään suorasti ja kauniisti kertovia lauseita. Ombrian varjot kertovat surusta ja kuolemasta, menneestä historiasta, jotka noidan ja Mustan Helmen kautta yhä hengittävät Ombrian ilmaa. McKillip herättää tarinan eloon runollisella tavalla, synnyttäen jotakin, jota ei voi määritellä. Satu tämä ei ole, mutta ei myöskään perinteistä fantasiaa, itseasiassa kaukana siitä. Se tässä parasta onkin – nähdä genren muuttuvan ja kehittyvän, jonkin uuden ja kauniin syntyvän vanhojen ainesten, kuten hyvän ja pahan välisen taistelun tuhkasta. Tarina on kaunis ja luotaa ihmisyyttä syvältä, suotta ei McKillipiä ole tästä kirjasta palkittu.

Maria Loikkanen